

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 4 Φεβρουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 36

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ, Ἀλεξάνδρος Παππαδοπούλου.
— ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β'. — ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ, μυθιστορία Λι-
μυλίου Ρισβούργ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία
Ἐκτωρος Μαλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγματίων κτλ. κτλ.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

Ὁ Τοτὸς φορεῖ τὰ γυαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ του καὶ προσπαθεῖ νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα· ἐνίοτε κινεῖ τὴν κεφαλὴν του πολὺ σοβαρῶς, ὅπως κάμνει ὁ μπαμπᾶς, ὅταν αἱ εἰδήσεις εἶναι σπουδαῖαι.

Ἡ κυρία Ρωζάνη κλαίει μετὰ λυγμῶν. Ὁ ἱατρὸς περιπατεῖ τεταραχμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου· εἶναι πολὺ ὠχρὸς.

Ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία φέρει ἐπανωφόριον ταξειδίου καὶ μελίχρουν ἀνδρικὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Βλέπει τὸν ἀδελφόν της καὶ τοῦ μειδιᾷ ἐνθαρρυντικῶς, βλέπει τὴν νύμφην της καὶ νέφος σκιάζει τὸ λευκὸν μέτωπόν της, βλέπει τὸν Τοτὸ καὶ τὰ παιγνίδια του καὶ ὀκνεῖ.

Αἶφνης ἡ κυρία Ρωζάνη ἠγέρθη μὲ ἐρυθροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κλονιζομένη.

Ἀκτὺς χαρᾶς ἐφώτισε τὴν μορφήν τῆς Θεοδοσίας, ἥτις διηρωτήθη :

— Θὰ δεχθῇ ὁράγε; ἐκάμφθη;

Ἡ Ρωζάνη ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της· περιέβαλε διὰ τῶν δύο ἀφροπλάστων βραχιόνων της τὸν λαιμὸν του καὶ κλαίονσα πικρῶς, εἶπε πρὸς αὐτόν, διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν :

— Συγχώρησέ με, Στέφανε, συγχώρησέ με.

— Σιώπα, Ρωζάνη μου. Συγγνώμης ἀνάγκην κάνεις μας δὲν ἔχει, μὰ ὅλοι ἔχομεν ἀνάγκην παρηγορίας.

— Ὅχι, θέλω νὰ με συγχωρήσῃς, διότι δὲν σὲ συνοδεύω Αἰσθάνομαι πὺς θ' ἀποθάνω, ἂν ἔλθω εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Δὲν προτιμᾷς τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τὸν θάνατον;

— Διατί δικαιολογεῖσαι, ἐνῶ κάνεις δὲν σὲ ἀδικεῖ;

— Ἡ συνείδησίς δὲν κοιμάται· ἐπιθυρεῖ σὲ ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία μέσα στὰ δόντια της, διότι εἶχεν ἄλλας ιδέας ἐκείνη.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἡ θεοὶς μιᾶς καλῆς συζύγου, εἶναι πάντοτε πλησίον τοῦ συζύγου της, ὅπου δήποτε καὶ ἂν μεταβῇ αὐτός, ὠθούμενος ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

— Ἐχῶ ἓνα πικρὸν παράπονον ἐναντίον σου, Στέφανε.

— Λέγε ἐλεύθερα.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῇς. Ἐπρεπε νὰ σκεφθῇς ὅτι ἐπῆρες συζυγον ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν καὶ ἐπομένως λεπτότατα ἀνατετραμμένην, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπήγαινε νὰ ταφῇ εἰς τὴν Βαχδάτην.

— Ἐχεις δίκαιον.

Ἀστράπας ὀργῆς ἐξηκόντισαν οἱ καστανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Θεοδοσίας.

— Δὲν ἔχεις θέλῃσιν ἀνδρικήν.

Ὁ Στέφανος Ἀσκληπιάς, ὁ γνωστὸς ἱατρός, ὁποῖος ἐρρίφη ἐν μέσῳ χολεριόντων, διὰ νὰ σώσῃ πάσχοντας ἀδελφούς του, ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείματος, ἐκεῖνος, ὅστις ἠψήφισε τὸ ἐχθρικὸν πῦρ τοσάκις, διὰ νὰ σώσῃ πληγωμένους καὶ τοῦ ὁποίου τὸ στήθος ἔφερε παράσχημα πράγματι ἀριστεῖα... ἐκεῖνος κατηγορεῖτο σήμερον, ὡς ἄνθρωπος, μὴ ἔχων θέλῃσιν ἀνδρικήν.

— Ἀκουσε, Ρωζάνη, μὴν κλαῖς, γιατί θὰ σὲ πιᾷσῃ ὁ πονοκέφαλός σου. Σὺ, εἶσαι εὐτυχής· θὰ ἔχῃς τὸν Τοτὸ μας πλησίον σου· μοῦ μοιάζει τόσῳ πολὺ, ὥστε θὰ σοῦ ἐνθυμίζῃ τὸν ζηντευμένο πατέρα του.

Λυγμὸς διέσχισε τὰ στήθη τοῦ κυρίου Στεφάνου.

— Εὐρῶ ὅτι ἡ ἀντιζηλία μὲ στέλλει εἰς τὴν Βαχδάτην, ἀλλ' ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἔλαβον, χωρὶς νὰ ψηλαφήσω τὰ αἶτια. Ἀπὸ τὸν χωρισμὸν σου μεγαλύτερος πόνος γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει καὶ ὅμως καὶ αὐτὸν τὸν ὑπομένω, μὲ ὅσῃ γενναϊότητα ἔμπορῶ νὰ διαθέσω. Εἶμαι ἡσυχός, διότι σὲ ἀφίνω πλησίον τῆς μητρός σου καὶ ἐλπίζω ἡ ἀγάπη τοῦ Τοτοῦ νὰ σὲ παρηγο-

ρήσῃ. Ἐγὼ κατὰμονος ἑστὰ ξένα, θὰ ζῶ μὲ τὴν ἀνάμνησίν σας.

— Κατὰμονος!! ἐσκέφθη ἡ δεσποινὶς Θεοδοσία. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε· αἱ θυσίαι τῆς ἀδελφῆς, δὲν λαμβάνονται ὑπὸ σημείωσιν. Ἡ σύζυγος εἶναι τὸ πᾶν... Ὁ ἐγωισμὸς τῆς συζύγου ἐμπνέει σεβασμὸν. Ἡ μόνον ὁ ἀδελφός μου εἶναι βλάξ, ἡ ὅλοι αἱ σύζυγοι εἶναι βλάκες.

Ὁ Στέφανος ἐνηγκαλίσθη τὸν υἱὸν του καὶ ἔθρεξε τὴν μεταζίνην κόμην τοῦ παιδίου μὲ τὰ φλογερὰ δάκρυά του, εἶπεν ἀκόμη ὀλίγας λέξεις ἀκαταλήπτους εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐρρίψεν ἓν βλέμμα τελευταῖον ἐπὶ τῆς αἰθούσης καὶ στραφεὶς εὐρέθη ἐνώπιον τῆς Θεοδοσίας, μὲ τὴν ταξειδιωτικὴν περιβολήν.

— Μείνε καὶ σὺ, ἀδελφίτσα μου...

— Δὲν ἔχω ἄλλον ἑστὸν κόσμον ἀπὸ σένα· μαζὺ θὰ ζήσουμε καὶ μαζὺ θὰ πεθάνουμε.

Ἐθλίψε τὴν χεῖρά της καὶ ἔσπευσε νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς πενθερᾶς του, ἡ ὁποία εἰσέρχετο ἀκροποδητή.

— Σιγά, σιγά νὰ καταβῇτε, γιατί ἀπόψε ὁ Στρατάρχης κακοκαιμήθηκε καὶ δὲν θέλω νὰ ζυπνήσῃ· ἑστὸ καλό... κατευοῦό σας.

Ἀφοῦ κατῆλθε τὴν κλίμακα κλαίων, ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθμίδος, στραφεὶς πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, εἶπε :

— Θεοδοσία, θέλω νὰ ξαναφιλήσω τὸ παιδί μου. Εἶρεῖς, εἶναι ζωὴ καὶ θάνατος, ἔμπορεῖ νὰ πεθάνω ἑστὰ ξένα.

Ἡ πενθερά, ἡ ὁποία κατήρχετο ἀκροποδητή πάντοτε, ὠχρὰ, μικροκαμωμένη καὶ ὀστεώδης ὡς μούρικ, εἶπε :

— Τί θὰ καταλάβῃς νὰ τὸ ξαναφιλήσῃς· μόνον ποὺ ἡ Ρωζάνη θ' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα παλιν...

Ἡ βροχή ἔπιπτε λεπτὴ καὶ ἐπίμονος, ὁ οὐρανὸς ἦτο μολυβδόχρους.

Ὁ Στέφανος ὕψωσε τοὺς ὕγρους ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῶν παρθεύων τοῦ δωματίου